

κός, καθ' ὅσον διατείνεται ὅτι ὁ δι' αὐτοῦ θεραπευόμενος ἀπὸ τραχώματα ὑπόκειται εἰς ἐπιπεφυκίτιδας καὶ κερατοϊδίτιδας. Ἡ τελευταία ἀσθένεια μπορεῖ νὰ κάμῃ πολλοὺς τραχωματικούς νὰ προτιμήσουν τὴν παντελεῖ τύφλωσιν, παρὰ νὰ τοὺς ἐπιπεφυκίσῃ ἢ κερατοειδίτις καὶ ἡ κοροϊδίτις.

Παρακαλοῦμεν τὸν φίλον κ. Βάμβαν νὰ μᾶς στείλῃ τὴν Ὑγιεινὴν του, διὰ νὰ τὴν κρίνωμεν καὶ ἡμεῖς.

Ἡ μόνη ἀληθὴς ἀντιπολιτεύσεις τῶν ἀντιπολιτευομένων ἐφημερίδων εἶναι ἡ κατὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς κόβεται διὰ πάντα ἡ Διῶρυξ τοῦ Γλυκοῦ Νεοῦ τῶν Ρουσφετίων.

Ἐκ Θεσσαλονίκης μᾶς ἐστάλη, παράδοξον νεκρώσιμον, εἰς ὃ προσκαλοῦσι **τεσσαράκοντα**, ἀριθ. **40**, οἰκογένειαι, ἐκ τῶν δύο ἡμισφαιρίων καὶ τῶν ἀντιπῶδων ἀκόμα, ἵνα παρυσυρῇ κόσμος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἀνδρῆς Σ. **κόμητος** Κουτούβαλη. Ὁ ἀποθανὼν εἶναι Ἕλλην καὶ αἱ προσκαλοῦσαι οἰκογένειαι ἑλληνικαί. Οἱ προσκαλούμενοι δὲ διαίρουνται εἰς τρεῖς τάξεις. Πρῶτον ἔρχονται οἱ στενοὶ συγγενεῖς τοῦ θανόντος ὅλοι Ἕλληνες, δι' οὓς ἀναγράφεται μετὰ τὴν ὀνοματολεξίαν τὸ διακριτικόν: «καὶ λοιποὶ συγγενεῖς ἐκ Ζακύνθου **κόμητες** Κουτούβαλη». Μετὰ ταῦτα ἀριθμοῦνται «οἱ εὐπατρίδαι» εἰς οὓς βλέπομεν κατατασσομένους τοὺς δημοκρατικούς Φιλήμονας, τοὺς Κλάδους, τοὺς Γεωργοπούλους, τοὺς Βαλῆδες, τοὺς Διαγγέληδες—ὅλοι αὐτοὶ οἰκογένειαι εὐπατρίδων. Τελευταία τάξις ἔρχονται: αἱ οἰκογένειαι, τῶν ἄλλων θεωρουμένων ἴσως ἐπικρατεῶν! Εἰς τοιαύτας κωμωδίας παρέχει εὐφρόσυνον ἀφορμὴν ὁ θάνατος!!

Μᾶς ἐπιστέλλουσιν ἐξ Ἀγρινίου:

Τὸ παρελθὸν Σάββατον Μ. Μ. ἐτραυματίσθη θανασίμως καὶ ἐκ προμελέτης ὁ μαθητὴς τοῦ ἑλληνικοῦ Σχολείου Γεώργιος Γιάννικας ὑπὸ τοῦ συλληφθέντος παρὰ τοῦ ληστοῦ Δεδούση καὶ λυτρωθέντος ἀντὶ 50,000 δρ. πρὸ δύο ἐτῶν, φονευθέντος δ' ἔπειτα παρὰ τινος λοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ, ἐξ ἀμελείας, Μητρούση Γιάννικα ἀρχιποιμένος (Τσέλιγκα) εὐκαταστάτου Καραγκούνῃ.

Ὁ ἐκ Λεπενοῦ ἀγροφύλαξ ἔβαλεν ἓνα κλέπτην καὶ ἐκλεπτεν τὰ καλαμβόκια ἐκ τοῦ κτήματος τοῦ Γιάννικα. Τυχαίως ὁ σέμπρος τοῦ Γιάννικα ἐπισκεφθεὶς τὸ καλαμβόκιόν του εὗρε τὸν κλέπτην· οὗτος τῷ εἶπεν ὅτι ὁ ἀγροφύλαξ τὸν ἔβαλε νὰ κλέψῃ· συγχρόνως παρουσιάζεται καὶ οὗτος καὶ ἀκούσας τὰ παράπονα τοῦ σέμπρου τὸν ξυλοφορτῶναι. Ὁ σέμπρος εἰδοποιεῖ τὸν κύριόν του, τὸν Γιάννικαν, ὅστις καὶ μεταβαίνει ἀσπλος εἰς τὸν ἀγρόν. Μόλις τὸν εἶδεν ὁ περιμένων αὐτὸν ἀγροφύλαξ τοῦ τραβᾷ μὲν τοῦφεκιὰ καὶ ὁ δυστυχὴς Γιάννικας πληγόνεται θανασίμως. Οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργαζόμενοι σπεύδουν εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ πυροβολισμοῦ. Πυροβολεῖ καὶ κατ' αὐτῶν ὁ ἀγροφύλαξ, ἀλλ' ἀντιπυροβοληθεὶς μένει σ' τὸν τόπον νεκρός.

Ἑρώτησις. Τί εἶναι τὸ βραδύτερον πρᾶγμα καὶ τοι τὸ ταχύτερον ἐν Ἀθήναις;

Ἀπάντησις. Τὸ **κάρρον**, ὅπερ ἀπέκτησεν ἀπελπιστικὴν φήμην (λέγομεν: αὐτὸ τ' ἀμάξι πηγαίνει σὰν κάρρο) διὰ τὴν βραδύτητά του καὶ ἀπελπιστικωτέραν διὰ τὴν ταχύτητα μεθ' ἧς ἀφίνει σ' τὸν τόπον γέροντας, γράϊας, παιδία, ἀομμάτους, κωφούς.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ.

Τὸ φύλλον τῆς Φραγκοφύρτης τὸ ἔγκριτον μᾶς γράφει πῶς ἔκαμε ὁ στή Λόντρα ὁ Γεωργος μας τραπέζι, ποῦ ἔφριξε πριγκήπων καὶ λόρδων τὸ συναφι, καὶ ἀνοιζαν τὸ στόμα οἱ χάχιδες Ἑγγλέζοι. Ἄλλη φορὰ δὲν εἶδαν τραπέζι σὰν καὶ τοῦτο, με τὴν ποικιλίαν, στολίσματα καὶ πλοῦτο.

Συλλογισθῆτε ὅτι τοὺς ἔφεραν φεργάδες ἀπὸ μικρὰ καβούρια φτελασμέναις καὶ ἀσταχοῦς, καὶ ἔτρωγαν ἐκεῖνοι οἱ τρομεροὶ φαγάδες, χωρὶς ν' ἀφήσουν ἴλιγον καὶ γιὰ τοὺς νηστικούς. Ὁ βασιλεὺς μας μόνος κατὰπτε σὲ μιὰ ὥρᾳ τρεῖς κανονιοφόρους καὶ δυὸ τορπιλοφόρα.

Ἄν τέτοια ἐζητοῦσε θωρακικὰ τὸ κράτος, ὁ βασιλεὺς μας πόσα ἔμπορῶς νὰ μᾶς φέρῃ! Θὰ ἦτον ἀπὸ στόλους ὁ Πειραιεὺς γεμάτος, καὶ ἤθελε καθένας τὴ ναυτικὴ νὰ ξέρῃ. Μόνο μὲ τέτοιο στόλο θὰ κάναμε φιγοῦρα, καὶ θάλειπε ἡ τόση γιὰ θάλασσα μουρμούρα.

Μὰ τί τραπέζι ἦταν τοῦ Γεωργίου μας ἐκεῖνο! Ἄπ' ὅλους ἐθαυμάσθη καὶ ἐτηλεγραφῆθη μες ὁ στή Γουατεμάλα καὶ μέσα ὁ στή Πεκίνο, καὶ ἡ πατρίς μας πάλι ὁ σὺν κόσμον ἐτιμήθη. Ἀπὸ μικροὶ εἰς ὅλα φαινόμεθα σ' τὰ ἄλλα, τοῦλάχιστον τραπέζια ἃς κάνουμε μεγάλα.

Καὶ ὅμως τί θαρρεῖτε; πῶς εἶναι δόξα ἴλιγον νὰ κάνουμε τραπέζια ὥσῃ καὶ αὐτὸ φρικτὰ; καὶ ποῖος τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου σὰν ἀνοίγῃ, ὀνόματα δὲν βλέπει φαγάδων διαλεκτὰ; Ὁ Λούκουλλος καὶ οἱ ἄλλοι—δὲν ξέρω τὸνομά των, δὲν εἶναι ὁ στή χορεία καὶ αὐτοὶ τῶν ἀθανάτων;

Καὶ ἔπειτα μὲ τοῦτα ἔμπορῶν στὰ ἔξω μέρη φιλέλληνες νὰ γίνουν μισέλληνες πολλοὶ, καὶ ὁ βασιλεὺς μας ἴσως τοὺς Ἀγγλοὺς καταφέρῃ ν' ἀφήσουν μὲ γιὰ πάντα σ' ἐμᾶς τὸ Καραλῆ. Ἡ δούκισσα Νασσάου καὶ ὁ πρίγκηψ Οὐαλλίας εἶναι τρανὰ σημεῖα μελλούσης εὐτυχίας.

Εἶθε τραπέζι κι' ἄλλο ὁ βασιλεὺς νὰ δώσῃ
 τοὺς φίλους τῆς Ἑλλάδος κι' εἰλικρινεῖς συμμάχους,
 κι' ἄμα ἐδῶ ξανάλθῃ καλλίτερο νὰ στρώσῃ
 καὶ γιὰ τῶν ὑπηκόων τοὺς ἀδειανοὺς στομάχους.
 Νὰ παύσῃ καὶ ἡ νέα πολεμικὴ μας φούρια,
 καὶ ἡσυχοὶ νὰ φάμε καράβια μὲ καθούρια.

Souris.

ΟΙ «ΒΥΡΓΡΑΒΟΙ»

ἐν τῷ **Ἀπόλλωνι**, εἶναι ὡς νὰ λές τὰ Ἰμαλαῖα ἐπὶ τοῦ
 Λυκαβητοῦ, ὁ Παρασκευαΐδης ἐπὶ τοῦ μικροῦ Ρούκη, ἡ
 σελήνη ἐντὸς ἐνὸς δίσκου καὶ ὁ ἱερός Ἄπις Τρικούπης
 εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κορυδαλοῦ Σταμούλη.

Ἐνομιζομεν ὅτι διὰ τῆς στενῆς πύλης τοῦ Ἀπόλλω-
 ρος, ὅθεν συνήθως εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται τὰ λιλιπου-
 τικὰ θήλαα τῆς Πλάκας καὶ τοῦ Ψυρῆ καὶ οἱ θαμῶνες
 τοῦ Ρακοσυλλέκτου καὶ τοῦ Καπνοδοχοκαθαριστοῦ, δὲν
 θὰ χωροῦσε νὰ ἔμβῃ οὔτε τὸ ὄνομα ἀκόμη τοῦ φοβεροῦ
 δράματος τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Ἀλλὰ τί δὲν κάμνει
 τὸ εὐλογημένο γουδι τοῦ Ἀλεξιάδου, ὅπου τὰ πάντα
 λειαινόνται καὶ τρίβονται καὶ ἔπειτα πωλοῦνται ἀντὶ
 1,50 ὡς σκόνῃ στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ἐπρεπε πρὸς
 τὸν σκοπὸν τοῦτον νὰ ταραχθῇ τὸ τιμαριωτικὸν φρού-
 ριον τοῦ Χέππενχεφ ἐκ τῆς σκιᾶς ὅπου ἐκάθευδε, νὰ
 ἀνοιχθῶσι θύραι, ἀψίδες, θόλοι, ὑελώματα καὶ νὰ ἐξέλ-
 θωσι τὰ φαντάσματα τῶν Κινούλφων, τῶν Γιανναράλλων
 καὶ τῆς Γανουμάρας, διὰ νὰ ἀζιωθῇ ἐλληνικῶν τιμῶν ὁ
 ἀθάνατος Βίκτωρ Οὐγκώ.

Τί ἰδανικοὶ ἄνθρωποι ἡμεῖς οἱ Ῥωμηοί! Τίποτε δὲν
 κάμνομεν ὑπὲρ σκοπῶν ὕλικῶν ἢ ἠθικῶν ἀφορώντων ἡμᾶς
 αὐτούς. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐν Ῥωσσίᾳ αἱ εὐεργετικαὶ εἰς
 τὰ θέατρα καταργοῦνται, ἡμεῖς διοργανίζομεν τοιαύτας
 ὑπὲρ ἐξόχων ξένων προσώπων, χωρὶς νὰ ζητήσωμεν κἄν
 τὴν ἀδειάν των. Οἱ Βυργράβοι παρεστάθησαν πρὸς τιμὴν
 τοῦ φιλέλληνος ποιητοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Ποῦ νὰ ἤξευ-
 ρεν ὁ μεταξὺ δύο φλιῶν ἱστάμενος μέγας, τοῦ τάφου καὶ
 τῆς ἀθανασίας, ὅτι ἐν Ἑλλάδι διὰ νὰ γνωρισθῇ πρέπει
 νὰ λάβῃ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ «φιλέλληνος ποιητοῦ.»
 Ἐκεῖνος ὅστις μάλιστα εἶναι Γάλλος, διότι πρὸ παντὸς ἄλ-
 λου εἶναι ἄνθρωπος, ἔθνος ἔχων τὸν κόσμον, νὰ ὀνομα-
 ζηται ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὁ φιλέλληρ ποιητής! Καὶ διατί
 φιλέλληρ; Διότι ἐφαλεν εἰς τὰ Ἀνατολικά του τὸν Κα-
 νάρην! Νὰ μὴν τολμᾷ τις νὰ ἀνακατωθῇ μὲ τίποτε ῥω-
 μαϊκόν, θὰ βρῇ ἀφεύκτως τὸν μελά του. Ἄν ἔτυχε νὰ
 μεταφράσῃ κἀνένα στίχον ὁμηρικόν ὁ Βίσμαρκ ὅτε ἦτο
 μαθητὴς τοῦ γυμνασίου, θὰ κινδυνεύσῃ νὰ ὀνομασθῇ φι-
 λέλληρ! Ἄν δώσῃ κἀνὲν ἐλληνικὸν ὄνομα εἰς τινὰ τῶν
 ἐφευρέσεων τοῦ ὁ πολὺς Ἐδισων, θὰ καταντήσῃ νὰ ὀνο-

μάζεται φιλέλληρ! Καὶ ὀνομαστὴ Φρόνη ἂν ἦτο ἡ Ἑλ-
 λὰς, πάλιν ὁ ἀριθμὸς τῶν φιλελλήνων θὰ ἦτο ὀλιγώτε-
 ρος!

*

Καὶ ἔπειτα πρὸς τιμὴν τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ τὸ τερα-
 τωδέστερον ἀπὸ ὅλα τοῦ τὰ δράματα. Ἀλλ' ἔχει, λέγει,
 σκηνικὰ καὶ ἔχει ὄνομα παρ᾽ ἔξω.

*

Ἦτο κωμικωτάτη ἡ στάσις τοῦ πτωχοῦ δημοσίου μὴ
 ἐννοοῦντος τίποτε ἀπὸ τὰ γινόμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ὅταν ἀνηγέλλοντο οἱ φοβεροὶ ἐκεῖνοι μονόλογοι, αἱ
 δεκασέλιδοι ἀφηγήσεις, καὶ ἐκλείοντο τὰ βλέφαρα τῶν
 θεατῶν ὡς νὰ ἦσαν σφραγισμένα μὲ βουλοκέρι, ἤκούετο
 μεταξὺ τῶν γενναιοτέρων ἐξ αὐτῶν, τῶν ἀντεχόντων εἰς
 τὰς ἀγρυπνίας:

— Ἀπόψε θάχουμε ὀλονυχτία!

— Μὰ τί λέγει, τί λέγει; Καταλαβαίνεις τίποτε;

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, ἀδελφέ; Μυστήριον! Μυστήριον!

— Μὰ τέλος πάντων τὸν παρ᾽ ἡμᾶς δώσαμε, αὐτοὶ οἱ
 κύριοι χρωστᾶνε νὰ μᾶς ποῦνε τί τρέχει;

*

Ἀλλὰ τί νὰ τοὺς ποῦνε; Ἀφοῦ οἱ ἴδιοι δὲν ἤξευραν
 τί λένε. Οἱ Βυργράβοι δὲν διδάσκονται μόνις ἀναγι-
 νώσκονται. Εἶναι δραματικὸν χάος στρεφόμενον περὶ
 τὸν μῦθον τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Βαρβερούσου.
 Τὸ χάος τοῦτο σελαγίζεται σποραδικῶς ὑπὸ τῆς λύρας
 τοῦ ποιητοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ λύρα ἐν ῥωμαϊκῇ ἀπαγγελίᾳ
 μεταβάλλεται εἰς καραμουνδζαν. Τὰ πάντα εἶναι τερα-
 τώδη. Ὁ καλὸς ἠθοποιὸς Λαζαρίδης ἔλεγε:

— Αὐτὸ τὸ δράμα θέλει λεοντάρια νὰ τὸ παραστή-
 σουν.

Κυρίως ὅμως ἐννοοῦσε νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ παρ᾽ ἡμᾶς ὡς
 λεοντάρια!

Καὶ ἐπειδὴ ὅσῳ τὸ παριστάνουν τόσῳ θεριεύουν, εἰς
 νέαν παράστασιν ἡ ἀστυνομία θὰ κάμῃ καλὰ νὰ φροντίσῃ
 ὥστε ἡ σκηνὴ νὰ περιφραχθῇ ὑπὸ σιδηρῶν κιγκλίδων ὡς
 θηριοτροφεῖον, ἐκ φόβου μήπως τὰ λεοντάρια φάνε τοὺς
 ἀνθρώπους.

*

Ἡ καλλιτέρα ἐπιτυχία μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν ὑπελή-
 φθη ἡ τῆς Γανουμάρας (μετὰ φόβου θεοῦ προφέρειτε τ' ὄνο-
 μα) κυρίας Βονασέρας. Εἶχε δώσει ἀμίμητον ἐκφρασιν εἰς
 τὸ παράστημά της. Ῥακένδυτος, μελαψή, κατεσκευασμένη,
 βραχνή, σύρουσα σφαῖραν καταδίκου εἰς τὸν πόδα της
 ἐπλησίασε πολὺ πρὸς τὸν τύπον τοῦ ποιητοῦ. Ἡ Φιλο-
 μήλα ἂν καὶ παρίστανε τὴν φθισικὴν, ἐφαίνετο ὅμως δρο-
 σερωτάτη καὶ σχεδὸν ῥοδόχρους, ἴσως φοβούμενῃ μήπως
 τὴν πάρουν στ' ἀληθινὰ ὅτι πάσχει. Ὁ Ἀλεξιάδης ἐλύ-
 σαξε στὰ φιλιὰ τοὺς δύο ἐραστὰς, τὴν Ρηγινέλαν καὶ
 τὸν Οὐτβέρτον, Φιλομήλαν καὶ Πεταλᾶν. Ὁ Πεταλᾶς ἐ-
 λύσσαξε τὸν ἑαυτὸν τοῦ στήθους κουτελιαῖς. Ὁ Βούλγα-
 ρης Μάγνος ὁμοίαζε Καραγκούνην μὲ λεοντῆν. Ἐκ τῆς
 θέας τοῦ ἐμπνευσθεῖς ὁ φίλος Κορομηλᾶς θὰ γράψῃ δρά-
 μα τοὺς Καραγκούνιδες κατὰ μίμησιν τῶν Βυργράδων.
 Ὁ δὲ Τσίντος ἐφαίνετο ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος δραπέτης ἐκ